

[Hanne Reintoft.]

bygge- og anlægsarbejder, der nu er besluttet, og Nationalbankens regeringsstøttende politik med kreditbegrænsende foranstaltninger vil blive mødt med forståelse endsiges accept af befolkningen. Regeringens politik inden for de sidste dage tyder på, at man har forstået advarslen, som ligger i den økonomiske udvikling i de lande, vi er afhængige af, først og fremmest USA. Men regeringen burde dog vide — der er da økonomer i regeringen — at man ikke kan standse krisetegn med forbrugsbegrænsende politik over for lønmodtagere og med nedgang i beskæftigelsen. Det er og bliver en økonomisk forfejlet politik, og det er tilmed en umenneskelig og en asocial politik.

Jeg tror heller ikke, at lønmodtagerne denne gang er indstillet på at betale prisen. Tværtimod, sætter regeringen arbejdsløsheden i system, samtidig med at den bruger millioner af overflødige kroner på en offentlig arbejdsformidling, der ikke kan løse problemerne, og sætter den samtidig en fuld folkepension i gang til alle over 67 år, uanset hvor store indtægter de har, så kan man ikke tro, at befolkningen vil stole på, hvad man siger om at nedskære det offentlige udgifter for at hjælpe på de økonomiske vanskeligheder forårsaget af udenlandske konjunkturbestemte vanskeligheder, som man nok kan sige vi ikke kan gøre for, men vi kan dog gøre for, at vi har bundet os til dem.

Med øget produktion tror jeg ikke man skal vente, at de, der gør arbejdet og har øget deres arbejdsindsats — og det ligger der ganske klare tal for — vil finde sig i fortsat tilbagegang eller i en forbrugsudvidelse på så få procent, at det i forhold til andre, privilegerede befolkningsgruppers eksistensvilkår faktisk er stagnation og for visse, det vil sige de lavestlønnede grupper, faktisk en tilbagegang.

Der vil heller ikke være forståelse for en indskrænkning eller standsning af den produktion, der er absolut påkrævet, herunder ikke mindst i den offentlige sektor, hvor man lige har ført en kommunevalgkamp, hvor alle partier, også de borgerlige — det viste sig altså, at befolkningen ikke stolede på dem — gik til kommunevalg på, at nu skulle vi bygge børnehaver, nu skulle vi bygge plejehjem osv. Aldrig så snart er

kommunevalget overstået, før man vedtager, at nu standser man det offentlige byggeri. Der er vel grænser for, hvor megen tålmodighed en befolkning skal have. Befolkningen er ikke så dårligt underrettet; at den ikke ved, hvad vi mangler af institutioner for ældre, for åndssvage, for sindssyge osv., de føler det på deres krop, når deres familier kommer i vanskeligheder, hver eneste dag.

Ligeledes kan det heller ikke tolereres, at man bliver ved med ikke at ville sørge for det fornødne boligbyggeri. Hvis man vil standse boligbyggeriet også gennem begrænsninger i lånemulighederne eller ved andre finansieringsbegrænsende foranstaltninger og man samtidig får ledighed i byggefagene, så tror jeg, man må forvente, at det giver meget, meget stor bitterhed og vrede.

Regeringen kommer her med en årsoversigt og et finanslovsforslag til vedtagelse, hvor vi kan se, at andre offentlige sektorer derimod skal have deres udgifter dækket, der er ingen diskussion. Men det er måske ligefrem en tradition, at man skal fylde befolkningen med usandhed. For når man ser på militæret, hvor kaserner skal bygges og kostbare våben og andet materiel skal indkøbes for udenlandsk valuta, så ligger det helt anderledes med besparelserne. Man indskrænker, hvor befolkningens behov er reelt, og bruger, fordi man faktisk ikke længere kan bestemme selv. Fordi man har solgt sin suverænitæt, bruger man ud fra andres interesser penge til noget, der ikke imødekommer befolkningens livsnødvendige behov.

Der er al mulig grund til at se mørkt på situationen. Vi mener, at regeringens årsoversigt er en meget alvorlig og sigende afsløring af den fejlagtige politik, der er ført. Finansloven, stramningen af kreditten og standsningen af den statslige bygge- og anlægsvirksomhed er følgen af en udygtig og uselvstændig politik. Vi kan selvfølgelig ikke støtte en sådan politik og må selvfølgelig stemme imod en finanslov med en udgiftsfordeling som denne og med et sådant sigte. På den anden side ser vi ikke mørkere på den samlede situation, end at landet med en helt anden politik — og det er i og for sig lige meget, hvem der fører den, bare det bliver en anden politik — og et helt andet grundsyn kunne komme i en ganske anden,